

BIBEL OG BEKJENNELSE

NR. 3 2024 – 44. ÅRGANG

«Jeg er Alfa og Omega,
begynnelsen og enden.
Jeg vil gi den tørste å drikke
av livets vannkilde for intet.»
(Johannes' Åpenbaring 21,6,
Norsk Bibel 88/07)

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år
Bibelsitatater er fra Bibel 2011 © Bibelselska-
pet, dersom ikke annet er nevnt

Redaksjon: Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og David Edvardsen

Redaksjonens adresse:

T.J. Welde, Sundts veg 9A, 5221 NESTTUN
E-post: pastorwelde@gmail.com

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948

Ekspedisjon: Egil Edvardsen, egil@luthersk-kirke.no, tlf. 99 03 98 56

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han har blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 32 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Bekjennelseskirke i femti år

«Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor» (Klag 3,22-23).

I år feirer Den Lutherske Bekjennelseskirke 50 år. Den 7. september 1974 undertegnet en gruppe prester og lekfolk stiftelsesdokumentet i Uppsala. De hadde gått ut av Svenska kyrkan fordi den kirken var blitt en pluralistisk kirke som ikke lenger forkynte Guds ord klart og rent. Flere forsamlinger ble etter hvert grunnlagt rundt omkring i Sverige, og i 1978 ble den første norske menigheten opprettet i Avaldsnes på Karmøy.

LBK er en liten kirke, men den er sterk. For den har sin styrke ikke i seg selv, men i Herren og hans miskunn og barmhjertighet. Sett med menneskelige øyne er det uforståelig at LBK fortsatt eksisterer. I de 50 årene har vi virkelig fått erfare hva det innebærer å være med i den stridende kirken på jorden. Kirkens fiende har gang på gang forsøkt å knuse oss. Men han har ikke lyktes. LBK fins fortsatt som en levende kirke som tror på alt Guds ord og holder fast ved at hele Bibelen er ufeilbar og at hvert ord er inspirert av Gud. Bibelkritikkens mange bortforklaringer og omtolkninger av det som står skrevet, påvirkninger utenfra til å gi etter for verdslige tanker og filosofier og medlemmenes egne svakheter og synder, har ikke klart å ødelegge LBK. Hvorfor har LBK overlevd? «Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss,» sier profeten Jeremia. Det er Herrens nåde at det ikke er ute med oss.

En grunnleggende del av forkynnelsen og undervisningen i Den Lutherske Bekjennelseskirke har helt fra starten vært den lutherske læren om at menneskers frelse er av nåde alene, ved troen alene, for Jesu Kristi skyld alene. Da jeg selv tok steget ut av Den norske kirke i 1979 for å bli medlem i LBK, var det nettopp den rene og klare evangelieforkynnelsen som betydde aller mest. Jeg hadde vokst opp i såkalte konservative kristelige sammenhenger som nok kalte seg lutherske, men som var sterkt preget av pietisme, synergisme og legalisme. Sammenblanding av lov og evangelium i forkynnelsen var vanlig. Den bibelske læren om den objektive, allmenne rettferdiggjørelsen ble motsagt.

Forkynnelsen av evangeliet om frelsen av nåde alene har alltid vært – og jeg håper at det alltid skal være – det mest grunnleggende i LBKs virksomhet. For uten at evangeliet blir forkynt klart og rent, kan ikke mennesker komme til tro og bli frelst. Uten evangeliet, ingen troende! Det betyr ikke at ikke også loven skal forkynnes. For vi behøver loven til å avsløre vår synd og vårt selvbedrag og for at vi ikke skal lulle oss inn i en fariseisk egenrettferdighet. Og vi behøver loven til å tøyse vår gamle syndige natur som ikke vil følge Guds vilje. Men om ikke evangeliet forkynnes klart og rent, kan ingen troende få kraft til å gjøre Guds vilje og vokse i sitt kristenliv.

Det er Herrens nåde og miskunn at det ikke er forbi med oss. Uten nåden, ingen kirke, ingen troende, ingen LBK! Vi legger framtiden til LBK i Herrens hender. Hans barmhjertighet har ikke tatt slutt. Den er fortsatt ny hver morgen. Hans trofasthet er stor!

Egil Edvardsen

Vi stadfester Guds lov ved troen – ved å stole på Jesu rettferdighet

«Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. - For det er ingen forskjell, alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de syndene som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tiden som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus. Hvor er så vår ros? Den er utelukket. Ved hvilken lov? Gjerningenes lov? Nei, ved troens lov. For vi er overbevist om at mennesket blir rettferdiggjort ved tro, uten lovgjeringer. Eller er Gud bare jødernes Gud? Er han ikke også hedningenes? Jo, han er også hedningenes Gud, så sant Gud er én, han som rettferdiggjør de omskårne av troen og de uomskårne ved troen. Opphever vi så loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven.» (Romerne 3,21-31, Norsk Bibel 88/07)

I Kristus Jesus, som ikke kom for å oppheve loven, men for å oppfylle den for deg og alle syndere – Kjære frikjøpte medkristne! Predikanter som forkynner evangeliet kan iblant oppleve å få kritikk for at de ikke forkynner nok lov. Vi hørte ganske skarp lovforkynnelse fra Herren Jesus i evangelieteksten vår fra Matteus' femte kapittel. Jesus gikk noen hakk dypere i Guds lov og likestilte mord med synd som å bli sint på sin neste uten noen god grunn – og det å bruke stygge skjellsord mot andre. Jesus krever også av oss at dersom vi har forårsaket at en annen føler seg dårlig behandlet og påstår – med god eller dårlig grunn – å ha fått dårlig behandling av oss, ja, da må vi prøve å komme overens

og bli forlikt med denne motparten (Matt 5,21-24).

Men ofte er det nok slik at de som klager på for lite lov, egentlig ikke vil ha en lovforkynnelse som rammer deres eget hjerte, men heller en som rammer andres synder, noen andre som kunne trengt å forbedre seg. Ikke la deg lure av dette vanlige trikket fra Satan. Men forstå hvordan vi som kristne virkelig finner rett og god lovforkynnelse; det er noe som kommer som resultat av en rett evangelieforkynnelse. For du skjønner: **Vi stadfester Guds lov ved**

Forstå hvordan vi som kristne virkelig finner rett og god lovforkynnelse; det er noe som kommer som resultat av en rett evangelieforkynnelse.

troen – ved å stole på Jesu rettferdighet. (Rom 3,31)

I

Det er svært vanlig å tenke at for å klare å oppnå Guds rettferdighet, må du sette alt inn på å følge Guds lov. Men dette er umulig for et syndig menneske å få til. Som Paulus spør retorisk i 1. Korinterbrevet: «Vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike?» (6,9). Halvgode, ufullkomne rettferdighetsgjerninger kan aldri gjøre opp for den statusen et menneske har som urettferdig synder. Å begynne på ny med god oppførsel fra og med i morgen, opphever jo ikke den uretten som er begått tidligere.

Dette støttes av innledningen i teksten vår, der Paulus skriver:

«Nå er Guds rettferdighet ... blitt åpenbart uten loven, ... Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror.» Dette er den eneste rettferdigheten som duger for å kunne bli sluppet inn i Guds himmel, en rettferdighet som langt overgår de skriftlærdes og fariseernes (Matt 5,20). Disse var jo kjent for å være ytre sett svært rettferdige, men *det* var slett ikke nok for å kvalifisere seg til himmelen. Fullkommen rettferdighet i tanker, og ord og gjerninger – hele livet – kreves av oss alle.

Like før teksten vår sier Paulus: «Men vi vet at alt det loven sier, det taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud. Derfor blir intet kjød rettferdiggjort for ham ved lovgjeringer. For ved loven kommer erkjennelse av synd.» Stanset det ikke munnen din fra å komme med unnskyldninger da du hørte Jesus forby skjellsord, og beskjeden om at du plikter å prøve å bli forlikt med en person som du ikke egentlig synes du har gjort noe galt imot?

Med bare en *overfladisk* betraktning av forbudet mot å «slå i hjel» og en uforsonlig, hatefull holdning, greier vel en synder vanligvis å snike seg unna, han mener han kan komme seg forbi disse kravene. Men, når vi må innse hva Guds lov *faktisk* krever av oss, at den også gjelder hjerte, tanker og sinn, da stanser det helt munnen på oss, for da blir det klart bekreftet at vi har status som «urettferdige», syndere.

Når vi hører loven på denne måten, blir vi nødt for å stanse opp. Vi skjønner at vi ikke bare ganske enkelt kan skyve til side

sannheten i det kjente verset: «For alle har syndet og mangler Guds herlighet».

Hvis jeg ville stille følgende spørsmål til en flokk som denne her i dag, som er opptatt av å leve rett og godt etter Guds hellige lov: «Hvor mange av dere har levd et rettfærdig liv som er tilstrekkelig og godt nok for Gud i himmelen?» – da regner jeg med at ingen hender ville gått i været. I stedet ville sikkert mange reagert med å bøye hodet og se ned i gulvet.

Men å *stadfeste* loven og holde den oppe blant syndere er ikke noe som kan oppnås ved hjelp av streng fordømmelse og trusler. Det beste den typen forkynnelse kan frembringe, er å få et menneske opp på det nivået av rettfærdighet som de gamle skriftlærde og fariseerne hadde. Men dere hørte fra Jesus selv at *det* er helt utilstrekkelig. De skriftlærde og fariseerne kunne ikke endre status fra «urettfærdig» til «rettfærdig» ved å fremvise et ytre sett anstendig og bra liv. Og det kan heller ikke vi.

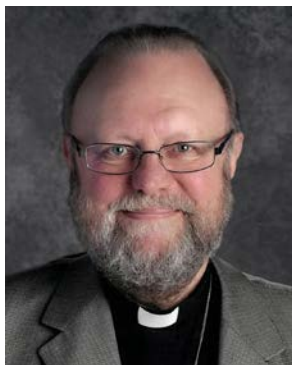
II

Så hvor kan du og jeg finne den rettfærdigheten vi trenger, hvis vi ikke kan produsere den selv? Jesu Kristi evige rettfærdighet er blitt skaffet til veie, for *alle* syndere. Og de som tror på ham som Frelseren, ja, de mottar alt sammen, en rettfærdighet som langt overgår alt som den beste og helligste ikke-troende personen du vet om, kan rose seg av.

Like etter det kjente verset om din syndighet følger den andre sannheten – om din rettfærdiggjørelse: «For alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de (altså *alle*) blir rettfærdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus», dvs. fordi de er frikjøpt av Jesus. Å bli rettfærdiggjort er å bli *erklært* «rettfærdig».

I brevet til de kristne i Filippi

gjør Paulus det klart, at uansett hva slags rettfærdighetsgjerninger han personlig kanskje kunne ha prestert, regner han det som *ingenting*, for å «vinne Kristus og bli funnet i ham» – ikke med sin egen rettfærdighet, den som kommer av loven, men med «den som kommer ved troen på Kristus, rettfærdigheten fra Gud ved troen» (Fil 3,7-9, etter SFB15). I USA – og antagelig også her i Norge – er det slik i en rettssak ved en domstol at den tiltalte er «uskyldig inntil det motsatte er bevist». Påtalemyndighetene og aktor må *bevise* at den tiltalte er skyldig i en forbrytelse, bevise det «utover enhver rimelig og fornuftig tvil». Dette er virkelig en velsignelse her i denne verden, at

Glenn Obenberger

vi kan ha den rettigheten. Men innfor Gud og hans domstol er du og jeg blitt erklært å være rettfærdige for Jesu skyld; han kler oss i kappen sin, hans evige rettfærdighets kappe. Selv om den demoniske anklageren vår, den gamle djevelen, påpeker at vi har begått de og de syndene, er det likevel sant at Jesu offer på korset var en soning av straffen for *all* vår synd, og vi forblir hellige og uskyldige innfor Guds dommersete for alltid.

Når vi nå stoler på denne gaven som er Jesu rettfærdighet, det helige livet hans under loven som han *gir* til oss og som vi eier ved troen, ja, da finner Gud at vi opprettholder og stadfester loven

– bedre enn noen fariseer og skriftlærd noensinne har gjort. Dette er Paulus' konklusjon: «Vi er overbevist om at mennesket blir rettfærdiggjort ved tro, uten lovgjerninger. ... Opphever vi så loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven.»

Den vantro mener at hvis vi har fått tilgivelse for alle syndene våre og mottatt Jesu evige rettfærdighet i gave, da kan vi jo bare synde så mye vi vil. Men en troende, som innser hvilken stor gave dette er, gleder seg over Guds lov og ønsker å leve etter den, til ære for Gud, og til nytte for sin neste som Gud jo også har vunnet frelse for, på samme måte som for oss.

Så lev nå alle dagene av ditt liv i tillit til Jesu rettfærdighet, som er blitt gitt til deg for intet, av bare nåde. Da har du ingen grunn til å forminske eller fire på Guds lov, men du har i stedet en perfekt motivasjon til å stadfeste og opprettholde loven i alt det du gjør, sier og tenker.

Dette er din status hos Gud for Jesu skyld, akkurat nå. Og så – på dommens dag, har Jesus sagt at han skal snu seg mot oss som er samlet på hans høyre side og kalle oss: «de rettfærdige»!

Ikke til å undre seg over at Herren lar sitt ansikt lyse over dere, mine medkristne som er hellige i Kristus – dere betraktes som virkelig hellige og fullkomne av Gud i himmelen, for Jesu skyld! Amen.

Preken på Avaldsnes sommeren 2024 av Glenn Obenberger, president i Evangelical Lutheran Synod, USA

Dere kjenner sannheten

Bibelstudium over 1. Johannesbrev – del 6

«Mine barn, dette er den siste tid. Dere har hørt at Antikrist skal komme, og mange antikrister har alt stått fram. Derfor vet vi at det er den siste tid. De kom fra oss, men de var ikke av oss. Hadde de vært av oss, ville de blitt hos oss. Slik skulle det bli klart at ikke alle er av oss. Men dere er alle salvet av Den Hellige og kjenner sannheten. Jeg skriver ikke til dere fordi dere ikke kjenner sannheten, men fordi dere kjenner den og vet at ingen løgn kommer fra sannheten. Og hvem er løgneren, om ikke den som fornekter at Jesus er Kristus. Han er Antikrist, han som fornekter Faderen og Sønnen. Den som fornekter Sønnen, har ikke fellesskap med Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også fellesskap med Faderen. La det som dere har hørt fra begynnelsen av, bli værende i dere. For dersom det dere har hørt fra begynnelsen, blir i dere, vil også dere bli værende i Sønnen og i Faderen. Og dette er det han har lovet oss: det evige liv» (1 Johannes 2,18-25).

«Mine barn, dette er den siste tid. Dere har hørt at Antikrist skal komme, og mange antikrister har alt stått fram. Derfor vet vi at dette er den siste tid.» «Dette er den siste tid.» Bokstavelig heter det: «Dette er den siste time.» Det er det samme som den siste tid eller de siste dager. Den siste time er slutten på verdenshistorien. Begynnelsen på slutten var Guds Sønns første ankomst. Slutten på slutten er hans andre ankomst. Djevelen vet at hans tid er kort.

Derfor var han rask med å sende ut antikrister.

Johannes taler om antikrist både i entall og flertall. Det finnes mange antikrister og en bestemt antikrist. Det fantes allerede på hans tid mange falske lærere som var gått ut fra apostlene, men som ikke var av dem. Apostelen Paulus taler om samme sak: «Lovløsheten virker allerede nå med sin kraft, men i hemmelighet. For han som ennå holder igjen, må bli ryddet av veien. Da skal den lovløse åpenbare seg» (2 Tess 2,7).

Den sanne Antikrist skulle snart komme, men hans ånd var allerede virksom ved mange falske lærere som angrep forskjellige sider ved Kristi lære. En lærer angrep Kristi person, en annen Kristi menneskenatur, en tredje Kristi guddom. De angrep Kristus delvis. Men den egentlige, sanne Antikrist angriper hele Kristus. For han angriper hovedartikkelen i kristendommen, nemlig at Kristus er vår rettferdighet. Den som angriper denne artikkelen, tar hele Kristus fra oss. Det er den sanne Antikrist. Men de mange antikristene som stod fram før ham, banet vei for ham.

En av disse mange antikristene var en munk som het Pelagius. Han levde fra ca. 370 til 420. Han benektet arvesynden og lærte at mennesket av naturen har en

fri vilje til enten å følge Adams eksempel eller Kristi eksempel. Han lærte at mennesket kan bli syndfritt i dette livet ved faste og bot.

Pavedømmet bygger på Pelagius' tanker. Klostrene oppstod fordi folk innbilte seg at man virkelig kunne gjøre opp for seg ved egen kraft og anstrengelse. Rettferdiggjørelsen ved troen på Kristus ble dermed gradvis mer og mer foraktet, mens Antikrist fikk stadig mer innflytelse. Han har nå for lenge siden satt seg i Guds tempel og gjort seg selv Gud lik. Han har tatt Kristi plass og gjort seg selv til mellommann mellom Gud og mennesker. Men det finnes bare én mellommann, og det er ikke paven, men mennesket Kristus Jesus som ga seg selv som løsepenge for alle (1 Tim 2,5-6).

Det finnes to slags rettferdigheter, vår rettferdighet og Kristi rettferdighet. Den eneste som duger for Gud, er den sistnevnte. Evangeliet forkynner at vi er rettferdige for Gud ved Kristi rettferdighet. Paulus skriver: «Ufortjent og av hans nåde blir vi erklært rettferdige ved forløsningen i Kristus Jesus» (Rom 3,24). «Kristus Jesus er blitt vår visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning» (1Kor 1,30).

«De kom fra oss, men de var ikke av oss. Hadde de vært av oss,

ville de blitt hos oss. Slik skulle det bli klart at ikke alle er av oss.» Det er beklagelig, men også trøstefullt. Hveten er ikke skyld i at ugresset vokser. De som forblir trofast i Kristi ord, er ikke skyld i de mange splittelsene innenfor kristenheten. Apostelen Paulus sier: «Jeg formaner dere, søsken, til å holde øye med dem som skaper splittelse og fører andre til fall ved å gå imot den lære dere har tatt imot. Hold dere unna dem» (Rom 16,17).

«Men dere er alle salvet av Den hellige og kjenner sannheten.» Bokstavelig står det: «Og dere har alle salven fra den hellige og vet alt.» Alle kristne har salven fra den hellige og vet alt de trenger for å bli salige. Salven er Den Hellige Ånd. Konger og prester i Det gamle testamente ble salvet med olje, som er et bilde på Den Hellige Ånd. Denne åndelige salven gjorde Kristus til vår konge og prest. Og den gjør oss til konger og prester for Gud.

Navnet kristen er beslektet med det greske ordet for denne salven: *Chrisma*. Navnet kristen minner oss om at vi ikke er rettferdige på grunn av egne gjerninger, men på grunn av Kristi rettferdige gjerning, Kristi fullkomne oppfyllelse av loven og død i vårt sted. Vi er kristne på grunn av salven fra Kristus. Kristus har gitt oss sin Ånd ved evangeliet.

Salven, Den Hellige Ånd, trøster oss i anfektelser. Når djevelen anklager oss, minner Den Hellige Ånd oss om Kristus, hans rettferdighet og hellighet som Gud tilregner oss.

Men hvorfor sier Johannes: «fra Den hellige»? Han skiller dermed mellom falske hellige og Guds hellige. Fariseeren i Jesu lignelse om de to mennene som gikk til tempelet for å be, er et godt eksempel på en falsk hellig. Fariseeren takket Gud for at han ikke var som de andre menneskene. Tolleren, derimot, så ingen-

ting å rose seg av. Han bekjente i stedet: «Gud, vær meg synden nådig.» Men det var tolleren som gikk hjem rettferdig for Gud, ikke den andre.

«Og dere vet alt.» I Kristi ord har vi alt vi trenger for å skille mellom sannhet og løgn. «Herrens undervisning er fullkommen» (Sal 19,8, fri overs.). «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti» (Sal 119,105). «Hele Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring, tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd, så mennesket som tilhører Gud, kan være fullt utrustet til all god gjerning» (2 Tim 3,16-17).

«Jeg har ikke skrevet til dere fordi dere ikke kjenner sannheten, men fordi dere kjenner den og vet at ingen løgn kommer fra sannheten.» At ingen løgn kommer fra sannheten, burde være innlysende. Fra sannheten kommer sannhet. Guds ord er sannhet. Det misbrukes riktignok til å spre løgner, men det er ikke Gud som er opphavet til dem. Det er løgnens far. «Har Gud virkelig sagt?», spurte han Eva (se 1 Mos 3,2). Likeså frister han mennesker i dag til å tvile på og fornekte sannheten. Ved å forbli i Kristi ord skal vi kjenne sannheten (Joh 8,31-32). Dermed kan vi avsløre løgner om Kristus. Vi avslører dem ved å gjøre som de kristne i Berøa. De gransket skriftene for å se om alt stemte (se Apg 17,11).

«Og hvem er løgneren, om ikke den som fornekte at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som fornekte Faderen og Sønnen.» Paven vil naturligvis ikke si uttrykkelig: Jesus er ikke Kristus. Likevel er det nettopp det han lærer med sin antikristelige gjerningslære og ved å fordømme og bannlyse alle som med Luther blir i Bibelens klare lære om rettferdiggjørelsen av nåde alene, ved tro alene.

«Den som bekjenner Sønnen,

har også fellesskap med Faderen.» Den kristne kirke bekjenner Jesus med apostlene: «Du er Messias, den levende Guds Sønn» (Matt 16,16). «Vi tror og vet at du er Guds Hellige» (Joh 6,69). «Mens vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med ham ved hans Sønns død» (Rom 5,10). «Jesu Kristi, Guds Sønns blod, rensar oss for all synd» (1 Joh 1,7).

«La det som dere har hørt fra begynnelsen, bli værende i dere. For dersom det dere har hørt fra begynnelsen, blir i dere, vil også dere bli værende i Sønnen og i Faderen.» Fellesskap med Gud har vi ved hans ord. Ved sin kraft i evangeliet bevarer han oss i vissheten at Jesus er Kristus, Guds Sønn og vår forsoner. Ved ordet blir vi værende i Sønnen og dermed også i Faderen. Jesus sier i lignelsen om vintreet og greinene: «Dere er alt rene på grunn av det ordet jeg har talt til dere. Bli i meg, så blir jeg i dere» (Joh 15,3-4).

«Og dette er det han har lovet oss: det evige liv.» Han har lovet oss evig liv. Det er altså noe framtidig, selv om vi allerede har det. «Den som har Sønnen, har livet» (1 Joh 4,12). «Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønns navn» (1 Joh 4,13). Men «i håpet er vi frelst. Et håp vi alt ser oppfylt, er ikke noe håp» (Rom 8,24). «Vi vandrer i tro, uten å se» (2 Kor 5,7). Men en dag skal vi se. Gud har lovet oss evig liv. Han holder det han lover. Jesus sier et sted: «Mine sauer hører min stemme; jeg kjenner dem, og de følger meg. Jeg gir dem evig liv. De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,27-28).

David Edvardsen

Hvordan kan foreldre oppmuntre sine voksne barn som forlater troen?

Noen av mine voksne barn har forvillet seg bort fra Guds veier. Samfunnet har overbevist dem om at alt de har lært var feil. Hvilke råd kan du gi til oss foreldre som sørger over dette?

Jeg husker fra oppveksten at jeg spurte min mor: «Hva ønsker du deg til bursdagen din?» Svaret var det samme hver gang: «At alle barna mine holder seg nært til sin Frelser.» Det var et svar som var litt frustrerende fordi jeg jo fortsatt ikke visste hva jeg skulle gi til mamma på bursdagen! Etter hvert som jeg har blitt eldre og oppdratt egne barn, innser jeg mer og mer hvor vakkert det svaret var. Det er det eneste jeg også ønsker meg. Men hva om du ikke får dette til bursdagen?

Hvordan kan du fortsatt være glad?

Hva gjør du? Du sørger og gråter. Da profeten Jona surmulet fordi Ninive vendte seg til Gud, stilte Gud ham et retorisk spørsmål: «Skulle ikke jeg ha omsorg for storbyen Ninive?» (Jona 4,11). Betydningen av ordet omsorg her er «å ha medlidenhet» eller «å gråte over». Hvis Gud gråter over dem som er så langt borte fra ham, da har også hans folk grunn til å gråte. Guds medlidenhet med Jona førte til at han strakte seg inn i magen på en stor fisk for å berge ham. Hans medlidenhet med deg førte ham til et kors for å berge deg. Din medlidenhet med dine kjære vil få deg til å gjøre alt du kan for å holde dem nære Jesus. Det er i orden å gråte over dem. Gud gjør også det.

Hva gjør du? Du finner trøst i Guds Ord. Ordspråkene 22,6 sier: «Lær den unge veien han skal gå, så forlater han den ikke når han blir gammel.» Ordspråkene er prinsipper, ikke løfter. Du kan likevel trøste deg med dette verset. Du gir barna dine en start på den veien de skal gå når du bærer dem til Frelseren deres i dåpen. Dåpen er ikke en engangshendelse med bare engangsbetydning. Dåpens vann tørker ikke ut, heller ikke løftene Gud gir der. Du lærer barna dine opp i sannhetene i Guds Ord og minner dem ofte om Frelseren deres. Om de senere vandrer av gårde som den bortkomne sønnen gjorde, kjenner de fortsatt til Faderens kjærlighet, som holder ivrig utkikk etter dem og venter på at de skal komme tilbake.

Det gir glede å vite at i himmelen skal Jesus tørke alle tårer fra øynene dine (Åp 21,4). Du gråter kanskje nå, men snart skal Jesus tørke tårene bort. Husk at barna dine er i Jesu hender, ikke i dine. «Mine sauer hører min stemme,... ingen kan rive dem ut av

min Fars hånd» (Joh 10,27-29).

Så hva skal du da gjøre? Du skal la skyldfølelsen fare. Jesus sa: Den som forkaster dere, forkaster meg (Luk 10,16). Alle foreldre er ufullkomne, men det er ikke din feil når barn avviser det du har lært dem. Paulus skriver: Vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot makter og åndskrefter, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet (Ef 6,12). Barna dine kjemper en kamp mot noe som er mye kraftigere enn deg. Det er bare Jesus som kan vinne dem tilbake. Jesus har tatt bort all din skyld. Finn glede i den hvilen han gir deg (Matt 11,28).

Hvordan vitner du?

Det er tre vanlige grunner til at unge forviller seg bort fra Gud. De faller i en synd de ikke ønsker å slutte med, de blir påvirket av vitenskapens påstander som stiller spørsmål ved Bibelens sannhet, eller de bare havner i likegyldighet. Uansett hva det er, husk disse punktene når du tar opp saken med barna dine:

- Lytt veldig godt til dem. Lytt før du hopper inn med Guds svar. Vis at du ikke bare er opptatt av deres frelse, men også av å forstå hva de strever med.
- Ha virkelig empati. Hvem av oss kan si at vi ikke har følt hjertet vårt lede oss bort fra Gud og hans sannhet? Jeremia 17,9 sier: «Hjertet er mer svikefullt enn noe annet, det kan ikke helbredes. Hvem kan forstå det?»
- Still spørsmål. Still dem spørsmål for å få fram hvordan de tenker, både for at du skal kunne forstå dem bedre og for å hjelpe dem å selv sette ord på hvorfor de tenker slik de gjør.
- Gå alltid tilbake til Jesu kjærlighet som motivasjonen. Kanskje må du lete etter gode argumenter og svar for å forsvare Bibelen og kristendommen hvis barna dine har blitt ført på villspor av visse påstander fra vitenskapen. Kanskje må du bruke Matteus 18,15-17 hvis barna dine er fanget i en synd. Er de havnet i likegyldighet, kan du bruke C.S. Lewis' argument om at Jesus enten må være en gal mann, eller en løgner, eller så må han være Guds Sønn og din Herre. En ting vi ikke kan gjøre, er å bare trekke på skuldrene og forholde oss likegyldig til ham. Uansett hvordan det er, la barna dine få høre om Jesu kjærlighet. Det er det eneste som kan forandre hjerter. Led dem til å se

at Jesus er deres Frelser og Herre. På korset elsket Jesus barna dine like inn i døden, og han ønsker bare det beste for alle sine etterfølgere.

Hvor ofte skal du engasjere deg?

Mange velmenende kristne tenker: «Jeg skal ikke snakke om dette nå, for jeg vil ikke brenne noen broer» eller «Jeg vil ikke støte dem bort». Skriften sier at det er en tid for å tie og en tid for å tale (For-kynter 3,7). Å vite hva som er det beste tidspunktet for å snakke om et tema er ikke alltid helt lett og opplagt. Be om å få visdom i hjertet!

Men når det er sagt, tenk på at din frykt for å begynne en samtale kan være djevelens triks for å hindre at temaet tas opp. Husk at den eneste samtalen djevelen ikke vil du skal ta, er den som handler om kristen tro. Noen foreldre venter på at akkurat den rette anledningen skal by seg. Hvis djevelen går omkring som en brølende løve for å finne noen å sluke, hvor ofte tror du da det vil komme en perfekt anledning? Ikke ofte!

Det kan være at du er den beste eller til og med den eneste personen som på alvor kan snakke med barna dine om den kristne troen. Gud har gitt deg en

relasjon med barna dine som kjennetegnes av tillit. De vet at du er glad i dem selv om du vil snakke om et tema som føles ubehagelig. Jeg klaget en gang til min svigerfar om hvor vanskelig det er å gi barn refs og tilrettevisning, når ansiktsuttrykket deres får deg til å føle deg som et monster. Han sa: «De ser kanskje ikke noen kjærlighet i selve tilrettevisningen, men de vet at personen som viser dem til rette er en som er glad i dem.» Når du forstår hvor viktig denne samtalen er, er det verdt risikoen for kanskje å brenne noen broer.

Husk at selv om det er viktig å påpeke hva som er feil, er det enda viktigere at du peker på hva Jesus har gjort riktig, ja helt fullkomment, for deg. La evangeliet få mest plass, for evangeliet er Guds kraft til å forandre hjerter (Rom 1,16).

Til slutt, tenk på Jesu løfte når du fortsetter å forsøke å vinne disipler for Jesus: Se, jeg er med dere alle dager (Matt 28,20). Må Gud velsigne deg når du vitner for barna dine. Du er aldri alene når du gjør det.

David Scharf

Forward in Christ 5/2023

Monika – en inspirasjon for kristne foreldre

Monika (ca 332-387 e. Kr.) var en kristen kvinne oppvokst i byen Tagaste på den nordafrikanske kyst, vår tids Algerie, den gang en del av romerriket. Som ung ble hun litt for glad i vin, utviklet avhengighet, men klarte å komme seg ut av det. Atten år gammel ble hun giftet bort til en mann ved navn Patricius, som ikke delte hennes kristne tro og viste seg å være ganske vanskelig å leve sammen med. Han tillot ikke at deres tre barn skulle bli døpt. Monika gjorde likevel sitt beste for å gjøre dem kjent med Bibelen og Frelseren og gi dem en kristen oppdragelse. Hun var tålmodig og kjærlig og ba stadig og inderlig til Gud for familien sin.

Augustin het eldstebarnet, han var en svært begavet og skoleflink gutt, foreldrene ble derfor ivrige etter at han måtte få seg en god utdannelse. Sytten år gammel reiste han til storbyen Kartago (i våre dagers Tunisia) for å studere retorikk (talekunst). Men der begynte han et utsvevende liv, ble far utenfor ekteskap, og sluttet seg til manikeismen, en religion som latterliggjorde Bibelen og kristendommen. Monika ble fortvilet over sønnen, og de to kranglet mye når han var hjemme.

På denne tiden ble Monika enke. Da var det en stor trøst at ektemannen før sin død var kommet til tro på Jesus og blitt døpt. Dette hadde hun bedt så mye om.

En tid senere, i 383, reiste Augustin om lag tretti år gammel til Milano i Italia, der han ble ansatt som lærer i retorikk. Monika var bekymret for sønnen og bestemte seg for å reise og slå seg ned samme sted, slik at hun kunne fortsette å påvirke ham.

I Milano holdt den berømte biskop Ambrosius til (han huskes ikke minst for adventsalmen Folkefrelsar til oss kom). Monika var i kirken daglig, der hun ba til Gud for sønnen sin og lyttet til Ambrosius' forkynnelse. Siden biskopen var viden kjent for sin veltalenhet, begynte også Augustin å komme for å lytte og lære talekunst. Den Hellige Ånd virket på hjertet hans så han ble han mer og mer grepet av selve budskapet, og etter tre år lot han seg døpe. Monika var veldig lykkelig.

Året etter, på reise hjem til Nord-Afrika, ble hun syk og døde i Ostia ved Roma. Augustin var sammen med henne på dødsleiet. Han ble senere biskop i Hippo (i våre dagers Algerie) og en av den kristne kirkens aller betydeligste teologer. I en av sine mest kjente bøker, «Bekjennelser», forteller han med takknemlighet om sin mor som hadde grått og bedt så inderlig og utholdende til Gud om at han måtte bli omvendt.

Tor Jakob Welde

Hvordan skal vi bruke Bibelens lære om de siste tider?

De siste tider – del 28

© DEPOSITPHOTOS

Hva betyr så alt det Bibelen sier om de siste tider for livet vårt her og nå? Blir livet vårt noe annerledes når vi vet hva Bibelen lærer om dette?

Når enkelte teologer eller predikanter underviser om de siste tider, har de en tendens til å konsentrere seg om det som kan tilfredsstille menneskers nysgjerrighet om framtiden. Selvfølgelig er vi alle opptatt av hva som skal skje i framtiden. Og vi holder fast ved at Bibelen er den eneste kilden til slik informasjon fordi det er Gud, han som vet alt og som er den eneste som har sikker kunnskap om framtiden, som taler i Bibelen. Det Bibelen sier om framtiden, kan vi derfor stole fullt og fast på.

Men hensikten med Bibelens undervisning om de siste tider er ikke å tilfredsstille vår nysgjerrighet. I stedet er denne undervisningen ment å påvirke hvordan vi lever her og nå. Vi har fått denne undervisningen for at den skal være til nytte for oss i livet vårt. Det Bibelen lærer om de siste tider, er veldig nyttig for oss. I lys av dommens dag blir alt det vi tenker, sier og gjør annerledes enn om vi ikke visste at det skulle komme en slik dag. De valgene vi gjør i livet, blir annerledes når vi har endetiden i minne. Ofte i Bibelen blir formaninger knyttet til forutsigelser. Så Bibelens undervisning om framtiden er ment å påvirke oss i nåtiden.

I denne artikkelen og kommende artikler skal vi konsentrere oss om flere områder hvor vi

kan bruke Bibelens undervisning om de siste tider i vårt daglige liv.

Vi lever hele tiden i omvendelsen

For det første, i lys av Guds siste dom, er det av største viktighet at mennesker omvender seg fra sine synder. Når Jesus kommer og skal dømme levende og døde, er det på grunn av syndene som mennesker gjør. Derfor er det helt nødvendig at mennesker vender seg bort fra synden. Fordi Jesu gjenkomst kan skje hvilken dag som helst, må mennesker omvende seg fra synden nå. De må ikke utsette omvendelsen til senere, for da kan det være for sent.

Mange bibelsteder knytter omvendelsen til dommens dag. Da Paulus talte på Areopagos i Athen, sa han: «Disse tidene med uvitenhet har Gud båret over med, men nå befaler han alle mennesker, hvor de enn er, at de må vende om. For han har fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferd, ved en mann han har utpekt til dette. Det har han bekreftet for alle mennesker ved å reise ham opp fra de døde» (Apg 17,30-31).

Og han skrev til romerne: «Dessuten vet dere hvilken tid det nå er: Timen er kommet da dere må våkne opp av søvnen, for frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til tro. Natten er snart slutt, og dagen er nær. La oss derfor legge bort mørkets gjerninger og kle oss i lysets rustning. La oss leve sømmelig som på lyse dagen, ikke i festing og fyll, hor og utskeielser, strid og misunnelse. Men kle dere

i Herren Jesus Kristus, og vær ikke så opptatt av kroppen at det vekker begjær» (Rom 13,11-14).

Også de kristne trenger disse formaningene. I lys av dommens dag må vi ikke fortsette å leve i synd uten omvendelse. Gud vil at vi i stedet skal leve et liv som behager ham. Vi leser i Hebreerbrevet: «Fortsetter vi å synde med vitende og vilje etter at vi har lært sannheten å kjenne, da finnes det ikke lenger noe offer for synder. Forferdelig er det vi da har i vente: Dommen og Guds brennende iver skal fortære dem som står ham imot» (Hebr 10,26-27).

Peter skriver: «Når alt skal gå i oppløsning på denne måten, hvor hellig og gudfryktig bør dere ikke da leve mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene bli fortært av ild, og elementene skal brenne og smelte. Men etter hans løfte venter vi på en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Mens dere venter på dette, mine kjære, skal dere legge vinn på å bli stående for ham med fred, uten flekk og lyte» (2 Pet 3,11-14).

Johannes skriver: «Mine kjære! Nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli. Men vi vet at når han åpenbarer seg, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er. Enhver som har dette håp til ham, renser seg, slik Kristus er ren» (1 Joh 3,2-3).

Vi er allerede Guds barn, sier Johannes. For Jesu skyld er vi allerede «rene». Det er vi fordi vi har fått tilgivelse for syndene. Jesus har gjort opp for oss på korset og

betalt hele vår syndeskyld. Vi er rensset i Lammets blod. Det er vårt faste og sikre håp at vi skal bli lik ham når han kommer. Men selv om vi altså har denne faste tro at vi er Guds barn for Jesu skyld og at vi er tilgitt alle våre synder, skal vi rense oss, sier Johannes. Og det er noe vi gjør hele tiden. En sann kristen lever i daglig omvendelse og forsakelse av synden.

Gud sier i sitt ord at han ikke ønsker å fordømme oss for våre synder. Hans dypeste ønske er at alle mennesker skal omvende seg og bli frelst. Gjennom profeten Ezeiel sier han: «Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg vil ikke at den urettferdige skal dø, men at han skal vende om fra sin vei og leve. Vend om, vend om fra deres onde vei! Hvorfor vil dere dø, Israels hus?» (Esek 33,11).

Når mennesker omvender seg og tror, tar de imot den tilgivelsen som Jesus har skaffet til veie for alle mennesker. Uansett hvor grove synder de har gjort, får de tilgivelse. For Jesus døde for all synd. Og Gud er nådig mot alle syndere for Jesu skyld. Derfor er det tragisk når mennesker ikke vil høre på Bibelens budskap om dommens dag og kallet til omvendelse. Gjennom sitt ord roper Gud ut til alle mennesker at de må omvende seg og være klar når Jesus kommer tilbake. Men mange hører ikke kallet. I stedet hører de på slike som sier at alt dette pratet om en siste dag og Jesu gjenkomst til dom, ikke er noe å bry seg om. Må Gud hjelpe oss alle til å høre på formaningen og omvende oss før det er for sent!

Det er farlig og alvorlig å fortsette å leve i synd som om dommens dag ikke kommer. Bibelen har sterke formaninger om å legge av med synder i livet vårt. Jesus sier: «Om hånden din lokker deg til fall, så hugg den av! Det er bedre for deg å gå lemlestet inn til livet enn å ha begge hender og

komme til helvete, til ilden som aldri slukner» (Mark 9,43). Og Jakob skriver i sitt brev: «Kom ikke med klager mot hverandre, søsken, for at dere ikke skal bli dømt. Se, dommeren står for døren» (Jak 5,9).

Vi fortrøster oss til Jesus Kristus alene

Men å slutte å synde gjør oss ikke rettferdige for Gud. For synd er ikke bare noe vi gjør, men vi har en ond lyst i hjertet. Vi er født med synd. Derfor trenger vi hele tiden Jesus og hans tilgivelse. Når vi tenker på dommens dag og Bibelens undervisning om Guds vrede over våre synder, kan vi

Om vi sto framfor Gud og han spurte oss: «Hvorfor skulle jeg slippe deg inn i min himmel?», hva skulle vi da svare? Skulle vi svare: «Fordi jeg har levd et så godt og fint liv»? Nei, vi skulle svare: «For Jesu Kristi skyld vil du slippe meg inn i himmelen.»

lett begynne å fortvile. For vi vet med oss selv at vi er svake og ofte faller. Hvordan skal vi da bli stående på den siste dagen?

Jesus Kristus er vårt eneste håp. Uansett hvor mange synder vi klarer å slutte å gjøre, blir vi aldri fullkomne. Av oss selv kan vi ikke få den fullkomne rettferdigheten som Gud krever. Vi kan stå framfor Gud bare med den rettferdigheten Kristus har skaffet oss og som vi får av Gud av bare nåde gjennom troen. Så også her er den lære som kirken står og faller ved, nemlig læren om rettferdiggjørelsen ved tro alene, den eneste som kan gi oss trøst

og håp når vi tenker på dommens dag. Alt avhenger av det faktum at Gud har erklært oss rettferdige for Jesu Kristi skyld alene. Fordi han levde det fullkomne livet vi skulle ha levd, og ved sin død tok straffen for alle våre synder, er vi rettferdige for Gud og trenger ikke frykte for dommen.

Dette er evangeliets glade budskap som vi ikke må glemme når vi tenker på dommens dag. Og Bibelen hjelper oss til å ha dette fokus. Jesus sier: «For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag» (Joh 6,40).

Her i livet bekjenner vi oss til Jesus og hans store frelse. At Jesus har frelst oss, er vår faste tro og bekjennelse. Derfor vil også Jesus kjennes ved oss for Gud: «Hver den som kjennes ved meg for menneskene, skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen. Men den som fornekte meg for menneskene, skal også jeg fornekte for min Far i himmelen» (Matt 10,32-33).

Om vi sto framfor Gud og han spurte oss: «Hvorfor skulle jeg slippe deg inn i min himmel?», hva skulle vi da svare? Skulle vi svare: «Fordi jeg har levd et så godt og fint liv»? Nei, vi skulle svare: «For Jesu Kristi skyld vil du slippe meg inn i himmelen.» Jesu blod, som han utøste på korset, renser oss for all synd. Hans rettferdige liv gir oss den rettferdighet som Gud krever. Kanskje særlig når vi tenker på de siste tider og dommens dag, må vi se på Jesus, vår Frelser, og hans stedfortredende gjerning. For vi får ingen ro eller fred av å tenke på oss selv og våre egne gode gjerninger. Så også når vi taler om de siste tider, er det Kristus alene som gjelder.

Vi står faste i troen inntil enden

Siden vi ikke vet når døden eller dommen inntreffer, er det også

viktig for oss å stå faste i troen på Jesus inntil enden. Det er ikke nok at vi ble døpt som barn og konfirmert. Om vi faller fra troen når vi blir voksne og lever resten av livet uten Jesus, får vi ikke del i frelsen. Som en idrettsløper som gjennom hele løpet anstrenger seg for å holde farten oppe helt fram til mållinjen, må heller ikke vi slappe av og tro at livet går av seg selv. Jesus sier: «Men den som holder ut til enden, skal bli frelst» (Matt 24,13). «Jeg kommer snart. Hold fast på det du har, så ingen tar seierskransen fra deg!» (Åp 3,11). Forfatteren av Hebreerbrevet skriver: «Vi har jo del i Kristus, så sant vi helt til det siste holder fast på den fulle visshet vi hadde i begynnelsen» (Hebr 3,14). Og Paulus skriver: «Jeg ... jager fram mot målet, mot den seiersprisen som Gud fra det høye har kalt oss til i Kristus Jesus» (Fil 3,14).

Det er viktig å holde fast ved dette, for Bibelen er meget tydelig på at det går an å miste troen. Det er ikke slik som noen lærer, at om du en gang er blitt en troende, kan du aldri falle fra. Profeten Esekiels ord må vi lytte til: «Den rettferdiges rettferd skal ikke berge ham den dagen han synder. Og den urettferdiges urett skal ikke felle ham den dagen han vender om fra sin urett. Den rettferdige kan ikke leve ved sin rettferd den dagen han synder. Når jeg sier om den rettferdige: 'Han skal leve', men han stoler på sin

rettferd og gjør det onde, da skal alle hans rettferdige gjerninger være glemt. Fordi han gjorde det onde, skal han dø» (Esek 33,12-13). Og apostelen Johannes skriver: «Vær på vakt så dere ikke mister det dere har arbeidet for, men får full lønn» (2 Joh 8).

Men når vi er så svake og har så lett for å falle i synd, hvordan kan vi da holde ut og stå faste i troen inntil enden? Det kan vi bare med Guds hjelp. Bibelen er full av løfter om at han skal bevare oss i troen: «Og jeg er trygg på at han som begynte sin gode gjerning i dere, skal fullføre den – helt til Jesu Kristi dag» (Fil 1,6). «Han skal også grunnfeste dere helt til enden kommer, så dere kan stå uten å bli anklaget på vår Herre Jesu Kristi dag» (1 Kor 1,8). «Må han, fredens Gud, hellige dere helt igjennom, og må deres ånd, sjel og kropp bli bevart uskadet, så dere ikke kan klandres for noe når vår Herre Jesus Kristus kommer» (1 Tess 5,23). «All nådes Gud, som ved Kristus har kalt dere til sin evige herlighet, han skal utruste dere, gi dere kraft og styrke og stille dere på fast grunn» (1 Pet 5,10). «Jeg gir dem evig liv. De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,28).

Når Gud bevarer oss i troen inntil enden, bruker han bestemte midler, nemlig Ordet og sakramentene. Disse midlene, som vi kaller for nådemidlene, var det han brukte til å kalle oss til tro og

skape troen i oss. De samme midlene bruker han til å bevare oss i troen. Derfor må vi flittig fortsette å bruke disse midlene hele livet gjennom slik at den Hellige Ånd kan få styrke vår tro. Vi trenger å høre Guds ord regelmessig. Vi trenger å tenke på vår dåp og ta imot nattverden så ofte vi kan. Vi vil flittig komme sammen med andre kristne omkring Ordet og sakramentene og oppmuntre hverandre til å stå faste i troen. Vi vil styrke og trøste hverandre og oppmuntre og hjelpe hverandre til å holde ut så vi ikke er uforberedt når Jesus kommer igjen. I lys av den ytterste dagen forstår vi hvor viktig det er for de kristne å holde sammen. Vi leser i Hebreerbrevet: «Og la oss ikke holde oss borte når menigheten vår samles, som noen har for vane. La oss heller oppmuntre hverandre, og det så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg» (Hebr 10,25). Paulus oppfordrer alle troende: «La Kristi ord få rikelig rom hos dere! Undervis og rettled hverandre med all visdom, syng salmer, viser og åndelige sanger til Gud av et takknemlig hjerte» (Kol 3,16). Og Judas skriver i sitt brev: «Bli værende i Guds kjærlighet mens dere venter på at vår Herre Jesu Kristi barmhjertighet skal føre dere til evig liv» (Jud 21).

(forts. neste nr.)

Egil Edvardsen

Kirkemøte 2025

Tid: 1-3. august

Sted: Solgry, Sveio (www.solgry.com)

Gjestetaler: Pastor Lars Borgström, Sverige

Mer informasjon kommer senere. Velkommen.

Hvorfor trenger vi lov?

I dagens verden er behovet for lover uomtvistelig. Uten dem ville samfunnet raskt havne i kaos. Et tydelig eksempel på dette er dagens Russland, hvor president Vladimir Putin ser ut til å diktere sine egne regler, og ignorerer internasjonal lov. Han respekterer bare den som kan stå imot ham med styrke. Men et samfunn hvor den sterkeste hersker er ikke det vi ønsker. Vi foretrekker å leve under rettferdige lover som alle respekterer frivillig.

Også i den vestlige verden ser vi en avvisning av absolutte moralske verdier. Folk hevder sin rett til å leve uten moralske grenser, noe som fører til kaos når verdens ondskap og forfall avsløres. Denne avvisningen skaper en situasjon der vi trenger en fast grunn å stå på – Guds lov, Hans uforanderlige vilje og hellighet.

Loven som tøyler synden

Hvorfor trenger vi lov? Uten lov ville vi være forlatt. Ondskap og vold ville raskt kaste oss ut i kaos. Syndige mennesker kan være farlige og må holdes i sjakk. Loven og myndigheter er derfor etablert for å begrense vold, egoisme og urettferdighet, og opprettholde en viss grad av fred og orden. Dette er lovens makt til å tøyler synden, og dens primære oppgave er å begrense urettferdighet og ondskap, og gjøre livet mer ordnet.

Uten lovens kraft ville et menneske ødelegge et annet menneskes liv. Ekteskap, familie, forsørgelse og tjeneste for Gud ville bli umulig, og verden ville bli et uutholdelig sted. Dette er det vi kaller lovens makt til å tøyler synden. Det er den første grunnen til at vi trenger lov. Lovens første oppgave er å fungere som en tøyler – å begrense urettferdighet, holde ondskapsen i sjakk og gjøre livet

utholdelig og mer ordnet.

Loven som speil

En annen viktig funksjon av loven er å avsløre vår synd. Luther sa at loven skal «skjære, slå, drepe og ofre det gamle mennesket.» Det skremmer den stolte, uvisse og trygge gamle Adam, viser ham hans synd og død, og vekker lengsel etter nåde. Mange undervurderer syndens alvor og verdens forfall. Noen mener at man kan løse problemer med moden samtale og enighet, men loven må fremdeles brukes for å konfrontere virkeligheten, så preget av

synd og menneskelig fordervelse.

Dette er lovens andre oppgave, å overbevise mennesker om deres synd. Det er å få dem på kne i frykt og beven, det er å bryte ned alt deres håp om selvrenselse. Dette lovens arbeid kaller vi et speil. Speilet viser oss det sanne bildet av syndens stygghet. Når vi ser inn i dette speilet, avslører det syndens dyptgående virkelighet, fjerner all falsk trygghet og gjør oss redde.

Mange lever faktisk i en slags søvn på grunn av sin synd. De forblir i denne tilstanden om de ikke vekkes av loven. Uten loven er synden som en sovende løve, klar til å vekkes. Men om man tar en planke og gir løven et kraf-

tig slag, innser man raskt hva den er i stand til. På samme måte er Guds lov. Som en vill løve brøler den inn i våre hjerter med disse fryktelige og advarende sannheter:

Du har ikke alltid vært lydige mot dine foreldre! Du har hatt urene tanker! Du har talt kjærlighetsløse ord til din neste! Du har begjært ting! Alt dette og mye, mye mer er synd, strengt forbudt av Gud. Selv om du skulle ha holdt hele loven og syndet mot bare ett lite punkt, noe ingen ville våge å påstå, er du skyldig i å ha overtrådt hele loven, som St. Jakob tydelig skrev i 2,10: «For den som holder hele loven, men snubler i ett av budene, har gjort seg skyldig i å bryte dem alle.»

Loven vekker frykt

Guds lovs hammer knuser det stolte menneskehjerte og fremkaller sorg og fortvilelse når vi ransaker oss selv. Loven må forkynnes for at syndere skal skremmes og omvendes. Bibelen viser mange eksempler på at mennesker ble grepet av frykt for Gud. Syndere som ser sin synd i lyset av loven blir overveldet av frykt og erkjenner sitt behov for frelse. Vi trenger alle å høre loven for at vår samvittighet skal være levende og følsom. Derfor er det nødvendig at loven forkynnes, uten frykt for å skremme eller såre mennesker.

Jesus selv brukte loven i sin undervisning. I Bergprekenen advarte han om dom og helvetes ild, og sa at de som hører hans ord men ikke følger dem, vil falle. Paulus' brev til de troende inneholder også mange advarsler om synd og dom, og minner oss om at loven er nødvendig for å avsløre synd og vise oss vårt behov for en Frelser.

Hvordan kan vi virkelig forstå

Kristi tilgivelse i våre liv hvis vi ikke erkjenner vår synd og vårt forderv? Hvis vi ikke føler oss syke, hvordan kan vi da forstå behovet for helbredelse? Jesus selv forklarte: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke. Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse» (Lukas 5,31-32). Luther skrev i den første av de nittifem tesene: «Når vår Herre og Mester Jesus Kristus sa, 'Omvend dere,' mente han at den troendes hele liv skulle være en omvendelse.»

Loven pløyer menneskets hjerte for å forberede det for evangeliets såkorn. Når vi innser vår synd og hjelpeløshet under loven, blir vi klare til å motta Kristi forsonende kjærlighet og nåde. Selv rettferdiggjorte og tilgitte kristne trenger loven for å tøyle den gamle Adam i oss. Synden er fortsatt til stede i våre liv, og straff kan være nødvendig for å lede oss mot rettferdigheten.

Tyver og ranere

I et vers fra Malakis bok anklager profeten folket for tyveri: «Kan et menneske stjele fra Gud? Men dere stjeler fra meg» (Malaki 3,8). Han kaller folket sitt for tyver og ranere og anklager dem for å ha ranet Ham. La oss reflektere over alt vi skylder Gud ifølge hans lov. For å oppsummere hele loven bruker Jesus bare ett ord. Det ordet er kjærlighet. Elsk Gud og elsk din neste.

Det høres så enkelt ut, men hvor mye krever ikke dette enkle ordet, kjærlighet! Det betyr at hele vårt liv bør være et uttrykk for kjærlighet. Alt vi er og alt vi har må brukes for å elske og tjene. Om vi ikke bruker alt for å elske Gud og elske vår neste, stjeler vi fra Gud. Om hele vårt liv ikke uttrykker kjærlighet, så kaller Guds bud oss for «tyver og ranere.» Her hører vi den hellige, krevende og anklagende røsten fra loven!

Er det ikke akkurat dette som

er vår feil? Vi er skapt for å leve i kjærlighet, men som syndere søker vi alltid vår egen fordel, vilje og ære snarere enn Guds og vår nestes, som Luther sier. Kjernen i vår synd er egoismen som alltid søker sitt eget, som tar fra Gud og mennesker det som tilhører dem og gir verken Gud eller mennesker noe av det vi har, er og formår. Derfor sier Luther skarpt flere ganger: 'Forbannet være det liv som noen lever for seg selv og ikke for sin neste.' I vår selvrettferdighet, egoisme og utakknemlighet har vi blitt røvere.

Derfor spør profeten Malaki: «Kan et menneske stjele fra Gud?» For det første er det en stor overraskelse i hans ord: Er det mulig at et menneske, en ubetydelig skapning, helt avhengig av sin Gud, kan stjele fra Gud, den gode, rettferdige, store og fryktinngytende, som kan knuse oss på et øyeblikk? Profeten Malaki er overrasket fordi denne handlingen er fullstendig unaturlig, urimelig og selvfølgelig.

For det andre forklarer profeten at når vi ikke gir til Gud og vår neste av det vi er og har, er det «ran i fullt dagslys». Forbrytelsen er freidigere fordi den skjer i Guds nærvær. Om raneren kunne gå bak Herrens rygg for å rane ham, ville frekkheden ikke vært så åpenbar. Men siden Herrens øye er til stede overalt, er overtredelsen så skamløs og påtrengende.

Vi er ikke vant til å tenke slik om det vi skylder Gud og vår neste, men det er nettopp dette Guds bud lærer oss. La oss tenke nøye over hvert bud, og vi vil se at hvert bud gjør oss til tyver og skyldnere overfor Gud. Det er en god øvelse i syndsbejelse å minne oss selv om at vi er syndere og ikke fortjener noe godt. Hvert bud viser dette, og vi er tyver sett ut fra hvert av dem.

Men takk og lov, Guds bud er ikke den eneste stemmen vi

hører. Vi hører også vår Frelses røst og hans evangelium. Vi vet at hans oppofrende kjærlighet betaler gjelden for vårt ran. Han tilbyr oss seg selv og gir oss nytt liv. Vi blir ikke straffet, men tilgitt. Når loven avslører oss som tyver idet vi deltar i det ultimate ranet, forandrer vår Frelses ankomst alt – all skyld og gjeld samles sammen og føres til korset, hvor det betales i sin helhet i vårt sted.

Loven som guide

Loven har også en tredje funksjon: å være en guide, en veiviser. Når evangeliet har virket i hjertet, finner det nye menneske glede i loven. Paulus sier: «I mitt indre gleder jeg meg over Guds lov» (Rom 7,22). Kristne, frigjort fra lovens forbannelse, tjener Gud med glede og viser takknemlighet ved å følge Hans vilje. Da oppdager vi at kristne er glade for å tjene Gud, ivrige etter å gjøre hans vilje og vise sin takknemlighet på måter som behager ham.

Det er svært viktig for oss å høre både loven og evangeliet. Uten korrekt undervisning om loven kan undervisningen om Kristus ikke bevares. Å gjøre synden stor er uløselig knyttet til det å opphøye og prise nåden i Jesus Kristus. Guds lov er gitt for å lede oss til Kristus, og å avsløre synden slik at vi ser vårt behov for en Frelser. Loven kan ikke gi nytt liv eller gjøre oss bedre, men dens høyeste formål er å tjene som evangeliets ydmyke tjener. Bare evangeliet kan gi liv og helbredelse, og skape kjærlighet til Gud i våre hjerter.

Den inspirerte salmisten spør: «Hvordan skal jeg gjengjelde Herren alle hans velgjerninger mot meg?» (Salme 116,12) Dette er en vanlig reaksjon hos takknemlige Guds barn. Det er sant, loven gir ikke kraft eller styrke til å gjøre det som er rett for Herren. Kun evangeliet skaper kjærlighet til Gud i hjertet. Men når Guds

nådes solskinn stråler med sin livgivende varme gjennom evangeliet, når hjertet berøres av Guds kjærlighet og nåde som er blitt åpenbart så vidunderlig i Kristus Jesus, da fylles mennesket av takknemlighet. Da vil han tjene og gjøre det som behager Herren i sitt daglige liv.

For kristne, befridd fra lovens forbannelse og dens slaveri, inne-

bærer det å tjene Gud ikke å gjøre lovens gjerninger for å få belønning eller av frykt. Det handler i stedet om å frembringe Åndens frukter. Kristne er ikke lenger under lovens trelldom, men vi er befridd til å leve den ut. Vi forkaster ikke loven, vi ønsker den velkommen med denne holdningen. Vi ser loven i et nytt lys. Vi bryr oss om den på en ny måte. Vi ser

loven i Kristus Jesus.

Oppsummert så er loven nødvendig for å holde ondskaperen i sjakk, avsløre vår synd, og guide oss i vårt kristne liv. Den forbereder hjertene våre for evangeliets frø, som alene kan gi nytt liv og kraft til å gjøre det som er rett.

Uģis Sildegs, Latvia

LBKs 50-årsjubileum på Hjälmargården

17-21. juli

Takknemlighet er det første som kommer i mine tanker når jeg tenker på 50-års jubileet. Takknemlig over den gode forkynnelsen. Fine fellessanger og musikken til. Fantastisk med alle musikantene på blåse- og strengeinstrumenter! Flere korinnslag og vakker solosang. Takknemlig over å se den store flokken med barn og unge, som ble tatt hensyn til med egne opplegg. Takknemlig over å få møte kristne venner jeg har kjent i mange år, still going strong, men også savn av de som har flyttet til himmelen og de som ikke kunne være med grunnet dårlig helse eller alderdom. Takknemlig over å møte nye venner, spesielt alle de fra andre land som minner meg på at vi er mange flere enn jeg opplever vanligvis.

Veldig takknemlig over at jeg i 1978 fikk grundig undervisning av Seth Erlandsson og ble overbevist om å bryte med statskirken. Ikke minst takknemlig over at det samtidig ble grunnlagt en forsamling som sto for denne undervisningen, på Avaldsnes, bare noen kilometer fra mitt hjem. Dette ble sterke minner for meg ved jubileet der flere sto frem og fortalte om da LBK ble grunnlagt. Interessant å høre de ulike historiene hvordan den enkelte hadde opplevd det. All denne takknemligheten er jo rettet mot Jesus som har gitt meg troen, ført meg inn i LBK og lot meg oppleve 50-års jubileet.

Turid Welde

Det føltes som å komme hjem. Ikke bare fordi Sverige fremdeles er hjemlandet for meg, men også fordi min for-alltid-familie var der. Gamle venner

og nye, men alle på vei mot samme mål — et fortsatt liv etter døden sammen med vår Gud. Noen av dem jeg hadde i livet mitt for 50 år siden, er allerede der med Gud, mange er nærmere målet. For alle yngre var sommerkonferansedagene en sjanse til å forme vennskap for livet, og bortenfor dette livet, akkurat slik det var for meg for noen år tilbake.

Da LBK ble grunnlagt fikk jeg noen usannsynlige nye venner. Madeleine Peterson bodde i Småland, Katarina Larsson i Norrland, og jeg selv i Uppland. Made og Katarina ble mine varige venner i troen. I de tidlige tenårene skrev vi utallige brev, med sneglepost, og gledet oss til å treffes to ganger i året. Vi oppmuntret hverandre til å holde i live en modig bekjennelse av vår kristne tro. (Det er mulig at vi også skrev om guttene i LBK...) 50 år senere bor vi langt fra hverandre, og livene våre har vi ikke selv staket ut kursen for — det gjorde vår kjærlighetsfulle himmelske Far. Dagene vi fikk være sammen på Hjälmargården takker jeg Gud for, og jeg kan ikke slutte å forundre meg over hvordan Gud gir oss så stor glede på vår vei her i livet gjennom vår familie i troen. Tid og rom kan ikke gjøre slutt på de nære vennskapsbåndene som troen på Jesus skaper.

Sara (Erlandsson) Buelow

«Vi ses på Hjälmargården.» Så herlig det var å kunne si det da vi forlot Ljungby, Vindeln og Piteå. Før vi kom til Hjälmargården, hadde vi vært på en roadtrip hele veien nord til Haparanda. Vi hadde truffet venner og familie, campet på Höga Kusten

og hatt sightseeing i Stockholm. Og som en slags «dessert» skulle vi få være med på årskonferansen med 180 påmeldte deltakere. Det var 11 år siden sist.

For meg var årskonferansen en del av sommerferien da jeg var liten. Markus har også fine minner fra en tid da elever fra Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland var ivrige etter å delta på LBKs sommerleire. For barna våre var det derimot ikke så lett å forestille seg hvordan det skulle bli. «Vi kjenner jo ingen der.» «Vent og se», sa vi. «Det kommer til å bli fint.»

Og det ble det. Se, der er jo Fridolin! Vi hadde vært hjemme hos ham et par uker tidligere. Og der var Ingvar. (Det var han som hadde spurt: «Wie heißt du?» etter gudstjenesten i Ljungby). Og så var det søskenbarna fra Nord-Sverige som vi endelig hadde fått bli kjent med. Det varte ikke lenge før barna ble kjent med enda flere. Etter et par dager kommenterte vår yngste: «Det er ganske fint å ha venner som vi ikke forstår!»

Vi vil rette en stor takk til alle som hadde ansvar for barna og ungdommene under sommerleiren! Det var spesielt minneverdig å se mengden av barn i alle aldre synge for full hals: «Her er jeg, Gud! Herre, send meg!» Ungdomstreffene var en god opplevelse for våre eldste barn. Det gjør oss foreldre så glade når vi ser at også de setter stor pris på dette internasjonale kristne fellesskapet som vi er en del av. Så privilegerte vi er som har så mange venner og kan føle oss hjemme i flere land!

Etter en 5000 km lang reise er vi hjemme i Leipzig igjen og tenker med takknemlighet tilbake på de mange gudstjenestene, de grundige foredragene og de personlige samtaler vi fikk være en del av i løpet av disse vakre sommerdagene! Må Gud velsigne og bevare hver og en av dere! Om Han vil, sees vi igjen på Hjälmargården – eller kanskje i et annet land!

Rakel og Markus Drechsler

Da jeg fikk invitasjon til å delta i LBKs 50-årsjubileum ble jeg veldig glad. Det var første gang for meg å delta på en sommerkonferanse i Sverige, og det var en veldig spesiell opplevelse. Jeg var glad for å føle meg selv som en del av LBK. Jeg møtte mange som var glade og takknemlige mot Gud for all velsignelse han har gitt dem i løpet av disse femti årene.

Mange brødre og søstre i Kristus som jeg hadde truffet før, men også mange andre medlemmer av LBK var svært imøtekommande. Gjestfriheten var like god som de gangene jeg har vært invitert til Sverige for å delta i teologiske sommerkurs.

Det var spennende å lytte til dem som var med fra begynnelsen og fortsatt er aktive i kirken og som Herren har velsignet med helse så de kan fortsette å

spre evangeliet i Sverige. For meg som kommer fra et ateistisk land der troen var forbudt ved lov i mange år og som nå har muslimsk dominans, er det litt merkelig at selv et svært utviklet land som Sverige hadde slike vanskeligheter som Seth & Birgitta, Gunnilla, Sofie og Lillian fortalte om fra LBKs begynnelse. Men Gud har velsignet dem alle disse årene.

Det var veldig spesielt for meg å tilbringe tid sammen med ungdomsgruppen, utveksle erfaringer med hverandre og dele Guds ord, synge og leke. Jeg er glad for å se at LBK kommer til å bli velsignet i fremtiden fordi disse ungdommene er svært knyttet til Guds ord.

Jeg ønsker LBK mange flere år til å spre Guds ord i Sverige og at kirken får vokse i flere menigheter. I Albania er vi svært takknemlige for fellesskapet med LBK hvor vi deler samme tro. Vi håper det forholdet skal vare for evig.

Med hilsener og takk fra alle medlemmer i kirken i Albania.

Nikolla Bishka

For de av oss som befinner oss langt borte fra de fleste av våre trossøsken, er det en velsignelse å kunne ta del av undervisning og gudstjenester ved hjelp av teknologien. Derfor, når jeg er spurt om å dele noen tanker fra «østerlandets» horisont, vil jeg fremheve verdien av å kunne følge med via internett.

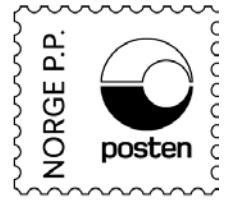
Siden reisen fra Vasa var lang – jeg reiste hovedsakelig med tog og båt – ankom jeg Hjälmargården først ved lunsjtider torsdag. Fra tidlig torsdag morgen tok jeg del av innledningsmøtet, og da jeg satt på Centralstationen og ventet på toget til Vingåker fulgte jeg morgenandakten og det første foredraget. Senere fikk jeg følge det andre foredraget under togturen. Så jeg var ajour med programmet da jeg endelig kom fram!

At streamingen «blir værende» på nettet, slik at man kan henge med selv om man har gått glipp av noe, har stor verdi. En stor takk går til Kalle Birkenfjäll som sammen med sin familie har gjort det mulig for oss å gå tilbake til de verdifulle foredragene, andaktene og gudstjenestene!

Likevel kan deltakelse via nettet på ingen måte erstattes med den opplevelsen det er å få dele fellesskapet på stedet. Jubileet ga mange nye kontakter og fine samtaler. Og å se de mange barna og ungdommene vekker også stor glede og takknemlighet for Guds nåde mot oss.

Jeg håper det kan bli flere muligheter til å treffes – om ikke så ofte fysisk, ser jeg frem til å møtes igjen hos Herren!

Ola Österbacka

RETURADRESSE: Egil Edvardsen, Solåsveien 20,
4331 Ålgård

Uoverstigelige hindringer – for oss, men ikke for Jesus

Det var nå blitt sent på dagen, og disiplene kom til ham og sa: «Stedet er øde, og det er alt blitt sent. Send dem fra deg, så de kan dra til gårdene og landsbyene her omkring og kjøpe mat.» Men Jesus svarte: «Dere skal gi dem mat!» De sa: «Skal vi kanskje gå og kjøpe brød for to hundre denarer, så de kan få spise?» «Hvor mange brød har dere?» spurte han. «Gå og se etter!» Da de hadde gjort det, sa de: «Fem brød og to fisker.» (Mark 6,35-38)

Det må ha hørt ut som den sprøeste kampplanen i krigshistorien. Jerikos uinntakelige murer hindret israel folket i å komme inn i det lovede landet. Så befalte Gud hæren å marsjere rundt byen, blåse i bukkhornene og rope så høyt de kunne. Men hva kunne en masse støy utrette mot disse ugjennomtrengelige steinmurene?

Jeg lurte på om disiplene kan ha følt seg litt som soldatene i Josvas hær da de hørte Jesus gi dem beskjed om å gi mat til den enorme folkemengden som hadde samlet seg for å høre ham forkynne. Hvordan skulle de kunne gi mat til fem tusen menn utenom kvinnene og barna som var med? Det ville koste åtte månedslønner bare å kjøpe nok til at alle kunne få et stykke brød. Det Jesus ba dem gjøre virket helt umulig.

Føles det noen ganger som om livet er fullt av uoverstigelige hindringer? Det kan være problemer på jobben, psykiske lidelser eller et ødelagt forhold. Vi møter iblant problemer som ser ut til å være større enn vi er i stand til å håndtere. Men kan slike vanskeligheter være en skjult mulighet? Kan de være en mulighet for oss til å innse vår begrensning og svakhet og huske hvor totalt avhengige vi er av Gud, han

som kan utrette det umulige?

Vi kan takle ting som virker som uoverstigelige hindringer i livet, fordi vi vet at vi har en Gud som kan gjøre det umulige. Han ga sin eneste Sønn for å frelse oss fra synd, død og helvete og har lovet at han aldri vil svikte eller forlate oss. Han forsikrer oss om at han lar alle ting samvirke og tjene til det evige beste for sitt folk. Han ber oss møte livets utfordringer med tillit til at ingenting kan skille oss fra hans kjærlighet i Kristus Jesus.

Hvor merkelig den enn hørt ut, fungerte Guds kampplan for å overvinne Jerikos murer. Bukkehornene ljomet, soldatene ropte og murene kollapset. Det som hadde sett ut som et uoverkommelig hinder var ingenting for den Gud som kan gjøre det umulige. Når livet ser ut til å kaste uoverkommelige hindringer i veien for deg, se dette som en mulighet til å gi opp å stole på din egen kraft og egne evner. Stol i stedet på den Gud som kan utrette det umulige!

Herre, du vet om hindringene på min vei som kan virke uoverkommelige. Gi meg styrke til å møte dem med tillit til at du alltid er nær med din kraft som ikke kan hindres. Amen.

(Fra Meditations)